

Prima instanță: Jud. Orhei sediul Rezina
Jud. Ig. Negranu
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău:
I.Cimpoi, I.Secrieru, A.Danilov

Î N C H E I E R E

01 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului judecător:	Tatiana Vieru
Judecători:	Oleg Sternioală Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Serviciul Fiscal de Stat,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Serghei Cojocari
împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Rezina cu privire la contestarea
actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 mai 2017, prin care a fost
respins apelul declarat de Inspectoratul Fiscal de Stat și menținută hotărârea
Judecătoriei Orhei sediul Rezina din 03 februarie 2017,

c o n s t a t ă :

La 15 septembrie 2016, Serghei Cojocari s-a adresat cu cerere de chemare în
judecată împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe r-nul Rezina cu privire la
contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a indicat că la 08 august 2016, Inspectoratul Fiscal de Stat
pe r-nul Rezina a adoptat în privința sa decizia nr. 340-A, prin care i-a imputat faptul
încălțării legislației fiscale, pentru care a fost sancționat cu amendă.

A menționat că la baza deciziei respective a stat actul de control nr. 1-749632
din 21 iulie 2016, întocmit de inspectorul fiscal principal al Secției administrarea
contribuabililor în cadrul Direcției administrare fiscală a Inspectoratului Fiscal de
Stat pe r-nul Rezina, Tatiana Ciobanu în constatările căruia s-a invocat prezentarea
declarației persoanei fizice cu privire la impozitul pe venit pentru anul 2015 cu
încălțarea termenului stabilit de legislația în vigoare.

A susținut că la 20 iulie 2016, a înaintat la organul fiscal o cerere, prin care a solicitat repunerea în termen la depunerea cererii privind modificarea termenului de stingere a obligației fiscale și repunerea în termen la depunerea declarației cu privire la impozitul pe venit pentru perioada fiscală 2015.

A afirmat că, anterior prin răspunsul nr. 76-2/1-1011 din 12 iulie 2016 Inspectoratul Fiscal de Stat pe r-nul Rezina i-a acordat o dată limită pentru prezentarea declarației persoanei fizice cu privire la impozitul pe venit și, anume, data de 22 iulie 2016, ora 11.30, iar înainte de expirarea datei limite menționate, la 21 iulie 2016, el a depus declarația cu privire la impozitul pe venit și a achitat impozitul pe venit al persoanei fizice.

A relevat că, prin cererea din 20 iulie 2016, întemeiată pe probe veridice, a demonstrat că a fost în imposibilitate să prezinte până la 25 martie 2016 declarația persoanei fizice cu privire la impozitul pe venit pentru perioada fiscală 2015 din lipsa informației privind calculul salariului achitat la locul de muncă în cadrul Inspectoratului de poliție Rezina, care era obligată să-1 efectueze, obligație pusă în sarcina acestuia conform art. 90 din Codul fiscal.

A explicat că în scopul obținerii acestor informații și evitării riscului de a fi supus răspunderii, el a înaintat un demers în adresa instituției pentru eliberarea informației complete, la care nu a primit un răspuns oficial autentic, astfel, fiind constrâns de situația dată și determinat să nu dețină nici o informație cu privire la impozitul pe venit pentru perioada fiscală 2015.

A invocat că, el a prezentat și dovedit faptul că ulterior, s-a angajat în cadrul Judecătorei Orhei, unde activează până la moment.

A menționat că, dispunând de salariu la alt loc de muncă, a fost în imposibilitatea sumarii întregului venit din salariu și a impozitului din acest venit, astfel, a fost pus în situația imposibilității declarării informației necesare pe suportul declarației persoanei fizice cu privire la impozitul pe venit pentru perioada fiscală 2015 pentru a nu prezenta date eronate, tardive și false și pentru a nu fi acuzat de falsuri conform art. 85 alin. (4) din Codul fiscal.

A susținut că, pârâțul a adoptat decizia nr. 340-A din 08 august 2016 în lipsa sa, abuzând de statutul ei și atribuțiile deținute, ignorând prevederile art. 243 din Codul fiscal.

A afirmat că, la 15 august 2016, a depus la sediul pârâțului contestația asupra deciziei nr. 340-A din 08 august 2016, iar la 14 septembrie 2016, verificând poșta electronică personală, întâmplător a depistat plasarea deciziei pârâțului nr. 422A din 13 septembrie 2016, pe marginea contestației, prin care a fost admisă parțial contestația și modificat pct. 1 al deciziei pârâțului nr. 340-A din 08 august 2016.

A relevat că, decizia pârâțului nr. 340-A din 08 august 2016 este ilegală și neîntemeiată, deoarece faptele descrise atât în actul de control, cât și în decizia contestată nu corespund realității și nici nu au fost examinate obiectiv.

A statuat că, cele constatate în act și decizie sunt combătute prin înscrisurile, pe care le-a prezentat pârâtului.

A explicat că, el nu a admis încălcarea cărorva dispoziții legale prevăzute de Codul fiscal și alte acte legislative sau normative în vigoare, iar bugetul de stat nu a fost prejudiciat după cum a afirmat pârâtul în actul de control și decizie, argumentele acestuia fiind declarative, fără suport factic și juridic.

A solicitat anularea deciziei Inspectoratului Fiscal de Stat nr. 340-A din 08 august 2016 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de Serghei Cojocari ca fiind neîntemeiată și ilegală.

Ulterior, a depus cerere de chemare în judecată suplimentară, prin care a solicitat anularea actului de control nr. 1-749632 din 21 iulie 2016, întocmit de către pârât, ca fiind ilegal.

Prin hotărârea Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 03 februarie 2017 s-a admis acțiunea, s-a anulat actul de control nr. 1-749632 din 21 iulie 2016, întocmit de către Inspectoratul Fiscal de Stat pe r-nul Rezina și decizia Inspectoratului Fiscal de Stat pe r-nul Rezina nr. 340-A din 08 august 2016 asupra cazului de încălcare a legislației fiscale de către Serghei Cojocari.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 mai 2017 s-a respins apelul declarat de Inspectoratul Fiscal de Stat pe r-nul Rezina și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 03 februarie 2017.

La 11 august 2017 Serviciul Fiscal de Stat a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 mai 2017 și a hotărârii Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 03 februarie 2017, cu emiterea unei noi decizii prin care să fie respinsă integral acțiunea.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, invocând că instanțele de judecată au apreciat greșit probele și înscrisurile administrate la caz, fapt ce a dus la aplicarea eronată a normelor de drept material.

În acest sens, susține că instanțele de judecată nu au elucidat pe deplin toate circumstanțele în raport cu argumentele și probele prezentate și au trecut în mod superficial asupra circumstanțelor pricinii, fără a da apreciere acestora în coraport cu normele de drept invocate ca fiind lezate.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei rezultă că decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 16 mai 2017, expediată în adresa părților la 09 iunie 2017 (f.d 130), însă careva probe ce ar confirma recepționarea acesteia de către recurent, lipsesc.

Astfel, având în vedere că recursul declarat împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 mai 2017 a fost depus la 11 august 2017, în conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2). Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder

împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Serviciul Fiscal de Stat nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Serviciul Fiscal de Stat se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Tatiana Vieru

Judecători

Oleg Sternioală

Nicolae Craiu